

Arrest

nr. 185 201 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2014 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn, om er zich naar toe te begeven,⁽¹⁾
binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet) ... , . .

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 17.03.2014

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden,

Bij arrest van het Hof van beroep te Brussel van 19.03.2013 (ref 2012/AR/1910) werd betrokkenes huwelijk met de Nederlandse onderdane D., E. (...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Derde middel: genomen uit de schending van artikel 8 EVRM juncto het evenredigheidsbeginsel

Doordat DVZ zelfs de moeite niet heeft genomen om haar beslissing te motiveren n.a.v artikel 8 EVRM.

Terwijl artikel 8 EVRM bepaald dat: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Alinea 2 van bovenvermeld artikel laat een inmenging slechts toe in restrictief voorgeschreven situaties. Dit betekent dan ook dat DVZ dient, zoals reeds herhaaldelijk bevestigd vroeger door de Raad van State en thans door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, steeds een afweging te maken tussen het met het bevel nagestreefde doel en de nadelen die deze maatregel veroorzaakt voor verzoeker.

Dit artikel houdt de bescherming in van het sociale leven. Iedereen heeft het recht om relaties aan te gaan met anderen en om deze relaties te onderhouden en uit te bouwen. Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft reeds verscheidene malen bevestigd dat men de notie privé-leven niet restrictief moet beperken tot een kleine kern van intimi. Het respect van het privé-leven zoals bevat in artikel 8 E.V.R.M. garandeert ook het uitbouwen en onderhouden van relaties met gelijkgezinden (EHRM, Niemietz tegen Duitsland van 16 december 1992, §29; EHRM, Burghartz tegen Zwitserland, 22 februari 1994, §24).

Door verzoeker weg te sturen uit een samenleving waar hij reeds negen jaren in leeft, en gedurende al deze tijd vriendschappen heeft opgebouwd gaat in tegen artikel 8 EVRM juncto het evenredigheidsbeginsel.

DVZ motiveert dat het gedrag van verzoeker de openbare orde schaadt. Deze motivering is echter onredelijk aangezien DVZ verzoeker nog een volledig jaar laat meedraaien in het economische leven. Verzoeker heeft tijdens dit jaar vriendschappen in zijn arbeidsrelaties en in zijn verdere onmiddellijke omgeving uitgebouwd en onderhouden.

Het middel is gegrond."

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 8 EVRM juncto het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij wijst erop dat hij hier 'vriendschappen' heeft opgebouwd. Hij beklaagt zich over het feit dat de overheid hem nog een jaar in het economisch leven heeft laten meedraaien, vooraleer de bestreden beslissingen te nemen.

Verzoekende partij legt geen enkel bewijs voor van deze 'vriendschappen', en bewijst al evenmin dat het hem niet mogelijk zijn dergelijke relaties op te bouwen in zijn land van herkomst. Hij bewijst a fortiori niet dat deze relaties een beschermenswaardig karakter hebben in de zin van art. 8 EVRM. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Zie in die zin:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615)." (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004)." (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

6/6

Terwijl verzoekende partij al evenmin kan voorhouden dat de bestreden beslissingen onredelijk zouden zijn.

Het weze herhaald dat verzoekende partij deze 'vriendschappen' slechts kon aanknopen omwille van de door hem gepleegde fraude, waarbij hij gedurende jaren de Belgische overheden heeft misleid, en blijkbaar tot op heden nog steeds de door hem gepleegde feiten minimaliseert.

Het is niet kennelijk onredelijk om het verblijfsrecht in te trekken en een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, ten aanzien van een vreemdeling die zijn verblijfsrecht door fraude verkreeg.

Zie in die zin:

"Het is precies deze lang in de tijd volgehouden en bewuste misleiding, of beter fraude, gelet op de valse documenten, die de bestreden beslissing niet onredelijk maakt, ook al is verzoeker ondertussen reeds lang in het Rijk en heeft hij hier allicht sociale banden opgebouwd. Dit was echter slechts mogelijk omdat verzoeker de Belgische overheid heeft misleid. Daarenboven kreeg verzoeker reeds in het jaar 2000 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch hij wenste dit niet op te volgen." (R.v.V. nr. 92.778 dd. 30.11.2012)

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in eerste instantie het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoeker wijst erop dat hij negen jaar in België heeft gewoond en dat hij hier vriendschappen heeft opgebouwd. Hij heeft hier ook gewerkt.

Zoals blijkt maakt verzoeker geen gewag van het bestaan van een gezinsleven op het Belgische grondgebied, maar wel van het bestaan van een privéleven op het Belgische grondgebied waarmee naar zijn mening geen rekening werd gehouden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet aangezien dit een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het begrip privéleven betreft benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat dit een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015 Parillo/Italië, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 november 2007 een verblijfsaanvraag indient op grond van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. In navolging hiervan werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift diverse stukken van tewerkstelling voor.

In casu is er sprake van een langdurig verblijf, waarbij tevens blijkt dat verzoeker tijdens dit verblijf grotendeels tewerkgesteld is geweest.

In casu kan worden aangenomen dat verzoeker het bestaan van een privéleven aannemelijk maakt.

2.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, omwille van het feit dat het huwelijk nietig werd verklaard omdat het een schijnhuwelijk was en het recht op vestiging daardoor ingetrokken wordt, betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf dan wel betrekking heeft op een situatie van toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de staat krachtens artikel 8 EVRM, niet nauwkeurig kan worden gedefinieerd. Het onderscheid tussen deze twee situaties is in wezen ook niet relevant daar de toepasselijke principes immers vergelijkbaar zijn.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met

inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In beide gevallen dient de staat derhalve een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en van de samenleving in haar geheel, anderzijds. In beide hypothesen beschikken staten over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen zijn de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt voorgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen het algemeen belang, in het bijzonder elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70.).

De omvang van de verplichting die op de staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het betrokken individu en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

2.4. Verzoeker betoogt in essentie dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het recht op eerbiediging van zijn privéleven. Er kan in zijn zaak geen enkele afweging van belangen worden ontwaard.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. De Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken. Indien dit het geval is, kan de Raad voorts enkel nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het schijnhuwelijk waarvan sprake wordt niet betwist. Evenwel geeft de bestreden beslissing noch het administratief dossier er blijk van dat eveneens rekening werd gehouden met alle elementen van het privéleven van verzoeker, hoewel het administratief dossier voldoende aanwijzingen bevat met betrekking tot het privéleven van verzoeker. Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing

noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging aangaande alle elementen van het privéleven van verzoeker, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Pas voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt omtrent artikel 8 EVRM gemotiveerd. Zulks is echter een a posteriori motivering welk het gebrek aan belangenafweging bij het nemen van de bestreden beslissing niet kan rechtzetten.

De verwerende partij wijst er verder op dat verzoeker zich niet dienstig op de door hem ingeroepen elementen aangaande zijn privéleven kan beroepen nu deze elementen slechts zijn kunnen ontstaan naar aanleiding van de door hem gepleegde fraude. Hiermee geeft de verwerende partij in wezen aan dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk.

Of het langdurig verblijf in België in casu plaats vond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf doet geen afbreuk aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf tot stand komt. De Raad wijst erop dat het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' enkel betekent dat alle rechten die werden verworven wegens fraude ab initio komen te vervallen of worden uitgeschakeld (A. LENAERTS, "Fraus omnia corrumpit: autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme", RW 2013, 377; A. LENAERTS, *Fraus omnia corrumpit* in het privaatrecht Autonome rechtsfiguur of miskend correctiemechanisme?, die Keure, Brugge, 2013, 324 e.v.). De toepassing van het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' doet bijgevolg geen afbreuk aan een feitelijke situatie en kan dus het jarenlange verblijf, de tewerkstelling van verzoeker en zijn andere banden met België, die wezenlijke bestanddelen vormen van zijn privéleven, uitschakelen of doen vervallen.

Zoals reeds gesteld moet de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van alle concrete feiten en omstandigheden van de zaak met het oog op het bereiken van de juiste evenwichten in het kader van de vereiste belangenafweging. Het vastgestelde schijnhuwelijk is weliswaar een zeer zwaarwichtig element – dat valt niet te ontkennen – maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook diegene die betrekking hebben op het privéleven van verzoeker in de weegschaal worden gelegd, quod non in casu. Het staat de verwerende partij vrij om bij de vereiste belangenafweging aan het vastgestelde schijnhuwelijk een belangrijk gewicht toe te kennen. Het is evenwel pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit een weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is.

Reeds werd benadrukt dat het niet de taak is van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kan in casu alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.5. In die mate acht de Raad artikel 8 van het EVRM geschonden. De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota en die hierboven werden besproken, doen daaraan geen afbreuk. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER